Pohádkovar

Anička a piráti v bublinových kloboucích

Pohádka pro Aničku

KAPITOLA PRVNÍ

Loď na papíře

Anička právě kreslila pirátské lodi tak veliký klobouk, že se pod něj vešla i plachta. Seděla s tetou Janou u stolku na zahradě u rybníka Olšovec, kam jezdila o prázdninách. Vedle obrázku měla modrou pastelku a druhou, ještě modřejší. „Teto, myslíš, že piráti někdy zkoumají mořské živočichy?“ zeptala se. „Ten tvůj určitě. Už má na palubě tři chobotnice.“

„To jsou kotvy,“ řekla Anička a přikreslila jedné oko. Teď už to ovšem chobotnice byla. Ve druhé třídě v Brně kreslila nejraději zvířata a jednou chtěla být mořskou biložkou. Plavání milovala taky, ale dnes ji zaměstnávalo podmořské království pod lodí. Pro kamarádku Elišku tam nakreslila perlový palác. Pro mladšího brášku Tomáška kraba, který měl obě klepeta větší než svačinovou krabičku.

Když dokreslila růžovou sasanku kolem palácové brány, krab na papíře zamával. „Prosím pěkně, menší klobouk by nebyl?“ ozvalo se. Anička se podívala na tetu. Teta na Aničku. Potom se obrázek rozvinul kolem nich a zahradní stolek se proměnil v korálový stůl uprostřed podmořského království. Bylo to kreslené moře, ve kterém se dýchalo a chodilo jako na zahradě. Nad hlavami jim proplouvala hejna rybek tenkých jako tah pastelkou.

Anička došlápla na písek a zkusila do něj špičkou boty nakreslit spirálu. Z čáry vyrostla drobná mušlička. „Teto! Tady obrázky rostou!“ Jana zvedla mušličku a přiložila ji k uchu. „A tahle si nejspíš právě objednává druhou snídani.“ Z mušle totiž zaznělo tiché kručení. Anička se rozesmála, ale krab před nimi přešlápl tak ustaraně, až mu obrovský černý klobouk sklouzl přes jedno oko.

„Kapitán Klepítko, velitel pirátské výpravy za poznáním,“ představil se. „Dnes otevíráme v paláci výstavu mořských pokladů. Jenže brána nás nepustí dovnitř!“ Ukázal klepetem na růžovou sasanku. Její dlouhá ramena byla sevřená jako prsty kolem poslední jahody. Před ní čekala řada krabích pirátů s mušlemi, barevnými kamínky a prázdnými ulitami. Všichni měli ohromné klobouky. Jeden pod svým hledal kamaráda, který stál přímo před ním.

Anička si posunula brýle a přistoupila ke kapitánovi. „A co když je zamčeno?“ „Sasanky nemají klíčové dírky,“ povzdechl si. „Zkoušel jsem se zeptat velmi zdvořile. I velmi pirátsky. Pořád nic.“ V paláci bylo mezi růžovými rameny vidět nachystané podstavce. Anička si představila prázdnou výstavu a všechny ty neprohlédnuté poklady. „Tak zjistíme, co se jí nelíbí,“ rozhodla. „Mořská bioložka přece nezačne tím, že odejde.“

KAPITOLA DRUHÁ

Písek za to nemůže

Před branou ležela hromádka jemného písku. Anička si dřepla, nabrala trochu do dlaně a prohlédla si ho. Zrnka se třpytila jako drobečky z růžové pastelky. „Třeba ji to šimrá," napadlo ji. „Nebo se jí písek dostal mezi ramena a nemůže je roztáhnout." To znělo rozumně. Kapitán nadšeně zvedl klepeta. „Výborně! Máme smetáčky. Pirátská loď se sama nezamete, ani když ji o to požádáte!"

Z vozíku s poklady vytáhl měkké štětce z mořské trávy. Anička jedním odhrnula písek před sasankou a teta Jana zachytila poletující zrníčka do široké lastury. Kapitán při zametání postupoval bokem a zanechával za sebou úhledné proužky. „Ty zametáš jako hřebínek," obdivovala ho Anička. „Děkuji. Vlasy jsem sice nikdy neměl, ale pořádek mi sluší." Za chvíli byl práh hladký jako vnitřek mušle.

Anička oprášila poslední zrnko a ustoupila. „Tak, prosím, můžeš otevřít.“ Sasanka maličko povolila. Mezi rameny se ukázal úzký průhled do paláce. „Sláva!“ zvolal kapitán a vykročil k ní se svým kloboukem. Ramena se okamžitě sevřela. Klepítko zůstal s jedním klepetem ve vzduchu. Aničce poklesla ramena také. Tolik zametání, a brána se chovala úplně stejně jako předtím. Její první nápad tedy nevyšel.

„Možná nechce na výstavu nikoho s klepety,“ zamumlal kapitán. „To by ovšem byla nepříjemnost. Všechna mám s sebou.“ Anička zavrtěla hlavou. Na korálovém sloupku vedle brány právě seděl maličký ráček a sasanka k němu natahovala jedno rameno. Klepeta jí tedy nejspíš nevadila. Anička si všimla ještě něčeho: u paty sloupku kvetly žluté mořské květinky. Když kolem prošel pirát, všechny na okamžik zavřely kalíšky.

Anička obešla sloupek a zvedla hlavu. Nad královstvím visel široký zlatý kruh, nakreslené slunce z jejího obrázku. Jeho paprsky pronikaly modrým mořem až na písek. Jeden dopadal přímo na sasanku. Pak se kapitán naklonil nad naleštěný práh a paprsek zmizel pod jeho kloboukem. Květinky se zavřely znovu. „Teto, viděla jsi to?“ zeptala se Anička. Jana přikývla. „Jako kdyby někdo zatáhl závěs.“

Ze zástupu se ozvalo hluboké zabubnování. Anička sebou maličko trhla; připomnělo jí hřmění, které neměla ráda. Jeden z pirátů však jen vezl na vozíku dutou ulitu. „Ta bude na výstavě,“ vysvětlil Klepítko. „Když se převrátí, dělá rámus.“ Anička se dotkla jejího hladkého okraje. Uvnitř tiše zašumělo moře. Pak znovu pohlédla na klobouky. „S úklidem jsme skončili,“ oznámila. „Teď bych si potřebovala něco vyzkoušet.“

KAPITOLA TŘETÍ

Pokus s kloboukem

„Kapitáne, mohl bys dát klobouk dolů?“ požádala Anička. Klepítko si ho přitiskl k hlavě. „Před palácem? Pirátský kapitán?“ Potom se podíval na zavřenou bránu a povzdechl si. „Dobrá. Ale jen na vědeckou chvilku.“ Anička klobouk převzala. Byl lehounký, přestože široký jako deštník pro tři tučňáky. Odnesla ho stranou a kývla na kapitána. Ten popošel k sasance. Její ramena se pomalu rozvinula.

Zástup zajásal a piráti se nahrnuli o kousek blíž. Jejich klobouky se spojily v jedinou černou střechu. Sasanka se zavřela tak rychle, že se jeden růžový koneček ještě chvilku pohupoval. „Počkejte!“ zavolala Anička. „To není kapitánem. To je stínem!“ Zvedla jeho klobouk nad žlutou květinku. Kalíšek se zavřel. Odsunula ho. Kalíšek se otevřel. Zopakovala to a květinka pokaždé odpověděla stejným pohybem.

„Ona si myslí, že je noc," vydechla Anička. „A vy jí ji pořád nosíte na hlavách!" Kapitán se zadíval do svého klobouku, jako by tam snad mohl najít kousek večera. „Tak proto to začalo dnes! Na slavnost jsme si pořídili největší klobouky v celém království." Teta Jana se pousmála. „To se vám povedlo. Pod tím tvým by se dala pořádat výstava deštníků." Klepítko spokojeně přikývl, než mu došlo, že to není výhoda.

Nejjednodušší by bylo odložit všechny klobouky. Jenže piráti si je chtěli nechat na slavnostní podobiznu, která měla viset u výstavy. Anička tomu rozuměla. Také by na obrázku pro Elišku nechtěla mít místo zrzavého copu prázdné místo. Sedla si do písku a prstem kreslila různé pokrývky hlavy. Malou. Špičatou. Děravou. Děravý klobouk vypadal jako cedník, kterému někdo přidělal uši. Kapitán ho sledoval s rostoucí nedůvěrou.

Vtom z korálového stolu vyplula bublina. Na jeho desce totiž zůstala nakreslená sklenice a místo vody teď nabízela kulaté bublinky. Jedna se zachytila kapitánovi mezi očními stopkami. „Mám druhé brýle!" zvolal. Anička vyprskla smíchy a vyskočila. „A co klobouky z bublin? Byly by obrovské, ale průhledné!" Znělo to mnohem potrhleji než zametání. Jenže nakreslené moře už jí ukázalo, že tu mohou vyrůstat mušle z čar.

Anička zabořila prst do písku a načrtla pirátský klobouk kolem jedné přistávající bubliny. Čára se zvedla a bublina se vytáhla do tří měkkých špiček. Teta Jana ji zachytila na dlani. Uvnitř se třpytily duhové proužky. „Klobouk, skrz který je vidět celý nápad," řekla. Anička ho opatrně nasadila kapitánovi. Klepítko udělal slavnostní úkrok. „Připadám si neobyčejně vzdušný. A trochu jako mýdlová pěna. Jdeme to zkusit?"

KAPITOLA ČTVRTÁ

Slavnost pod průhlednou střechou

Anička šla ke bráně s kapitánem a držela nad ním dlaň, kdyby klobouk chtěl odplout. Teta Jana přinesla lasturu s prvními poklady. Sasanka zůstávala sevřená. Ještě krok. A další. Anička se zadívala na zlatý proužek světla u svých bot. Nezmizel. Procházel bublinovým kloboukem a maloval na písek drobnou duhu. Růžová ramena se zachvěla. Kapitán ani nepohnul klepetem. Pak se brána rozvinula do velikého zářivého květu.

„Funguje to!“ vykřikla Anička a zatočila se, až jí cop pleskl o rameno. Klepítko se uklonil tak hluboko, že mu bublinový klobouk sklouzl na oči. „Vidím pořád výborně,“ oznámil potěšeně. „To ten starý neuměl.“ Anička se rozběhla ke korálovému stolu a do písku kolem něj nakreslila celou řadu klobouků. Jana podávala přilétající bubliny a piráti je chytali

klepety za průhledné okraje. Brzy vypadali jako přehlídka chodících duhových střech.

Pod sasankou prošel celý průvod a Anička nesla v obou rukou velkou spirálovou ulitu. V paláci ji položila na prázdný podstavec. Uvnitř ulity se rozsvítila modrá tečka a rozběhla se po spirále. „To je mapa proudů," vysvětlil kapitán. „Náš nejmilejší objev." Anička sledovala světélko až ke středu. Nebyl to žádný zlatý lup. Pirátské poklady byly věci, u kterých člověk zatoužil položit aspoň deset otázek.

Na dalším podstavci ležela lastura s řadami drobných důlků. Anička je přejela prstem a lastura jí ukázala maličké obrazy svých někdejších obyvatel. „Tohle musím nakreslit Elišce," řekla. „A Tomáškovi kapitána. Hlavně ta klepeta." Klepítko je ihned vystavil na odiv. Teta Jana se zasmála. „Myslím, že budeš potřebovat velký papír." „Dva," rozhodla Anička. „Na druhém budou otázky. Jak se rodí sasanky? A umí krabi poznat barvy?"

Uprostřed slavnosti podal kapitán Aničce malou prázdnou mušli. „Na příští výpravu. Když do ní nakreslíš, co chceš prozkoumat, najdeme tě v tvém obrázku." Anička si mušli schovala do dlaně. „Příště chci zjistit, kde bydlí mořští koníci. A vezmu si víc pastelek." Sasanka za nimi kývala růžovými rameny. Když jí Anička zamávala, království se složilo do barevných čar a ona s tetou Janou zase seděla u zahradního stolku.

Na papíře stál perlový palác s otevřenou branou. Všichni piráti měli průhledné klobouky a jeden drobný krab právě předváděl klepeta. Anička obrázek natočila k tetě. „Ty černé klobouky jim příště kreslit nebudu." Potom vzala zelenou pastelku a na nový list načrtla louku mořské trávy. Do rohu položila mušli, která jí zůstala v dlani. „Tady začneme," slíbila. „A Elišce s Tomáškem nakreslím pozvánky. Taková výprava potřebuje pořádné badatele."

Ať ti pastelky nakreslí ještě spoustu báječných výprav, Aničko!

Pohádka napsaná jen pro tebe

Pohádkovar

pohadkovar.cz